

SLADKÝ ŽIVOT

Jackie Ashendenová
Mou svobodu
za tvou

JACKIE ASHENDENOVÁ

MOU SVOBODU
ZA TVOU

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

na příbězích se společným „jmenovatelem“ něžného romantického citu mě baví „ten zbytek“. Tedy kulisy, do nichž autorky dokáží příběhy zakomponovat. Tak například tento měsíc hned dvě povídky mají kriminální charakter – začínají únosem, dokonce i na vraždu tam dojde. Které že to jsou? Mou svobodu za tvou od Jackie Ashendenové a Pod plnými plachtami, kterou pro Vás napsala Amanda Cinelliová.

Jedna povídka je tak trochu podobenstvím o zlu, jež možná není úplným zlem, ale vždycky číhá hned vedle. Maisey Yatesová ji pojmenovala A sežehly je plameny. Symbolická jsou i jména tří královských bratří, kolem jejichž osudu se děj točí. Král Alexius má jméno po antickém Alexandrovi, jeho marnotratný bratr Dionysus zase po bohu vína a hýření. A třetí, Lazarus, po biblickém Lazarovi – to byl ten, co vstal z mrtvých (ale to už jsem prozradil moc!).

V Nebezpečně návykových nocích od Abby Greenové budete mít možnost se začíst do rodinné ságy – jde totiž o druhý příběh ze série o bratrech Marchettiových. No a příběhy Jak se krotí playboy od Michelle Smartové a Proti jeho pravidlům, jež sepsala Melanie Milburneová, mají zase společný určitý typ hrdiny. Bohatého a lehkomyšlného muže, který si chce jenom užívat... tedy až do chvíle, než zjistí, co je v životě opravdu důležité.

Ale to Vy přece dobře víte...

*S láskou
Váš Harlequin*

Jackie Ashendenová

**MOU SVOBODU
ZA TVOU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Final Redemption

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Jackie Ashenden
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7872-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7873-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7874-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lucy Armstrongová svůj únos pečlivě naplánovala. Musel proběhnout bez poprasku a musel se podařit.

Už nechtěla žít v jednom domě s otcem.

Věděla, že to nebude snadné. Pro otce byla velmi cennou obchodní komoditou. Ne proto, že byla jeho dcera, to nehrálo roli. Soukromý učitel, kterého pro ni najal, zjistil, že je mimořádně nadaná na matematiku, a Michaelu Armstrongovi to řekl.

Lucy fascinoval svět financí a dokázala se v něm geniálně orientovat. Otec její talent okamžitě začal využívat především v prání nezákonně získaných peněz.

Věděla, že ji nenechá odejít bez boje. Žárlivě, ostražitě a bez přestání ji hlídal. Podobně, jak hlídal její matku.

Lucyin plán měl tři fáze. První fáze spočívala v tom, že se musela nejméně na hodinu dostat z domu, aby mohla přistoupit k druhé fázi. Druhá fáze znamenala vydat se na milost údajnému únosci.

Třetí krok znamenal přesvědčit ho, aby jí poskytl na nějakou dobu útočiště a pak jí pomohl zmizet beze stopy.

Nepovažovala to za nejlepší plán, protože se nerada spoléhala na jiné lidi, ale nechtěla, aby její matka zemřela zbytečně.

Než maminka zemřela, prosila Lucy, ať jí slíbí, že nedovolí, aby ji otec celý život věznil. Slíbila matce, že od otce odejde, ať to stojí, co to stojí. Měla ještě dva tři nápady, jak to udělat, ale usoudila, že tenhle ji pravděpodobně navždy vytrhne z otcových spárů.

Aspoň v to doufala.

Naplánovala si útěk minutu po minutě. Kalkulovala s mnoha proměnnými, většinu věcí dokázala s jistotou předvídat, ale nemohla počítat se vším.

Ta hlavní proměnná byl Vincenzo de Santi, otcův úhlavní nepřítel.

Lucy minulost rodiny de Santiů velmi důkladně prozkoumala. Byla to neblaze proslulá mafiánská rodina, pro niž Michael Armstrong pracoval do doby, než hlavu rodiny, Vincenzovu matku, zatkli a vsadili do vězení. Hlavou rodiny se pak stal její syn. Okamžitě rozpoutal křižácké tažení proti všem velkým mafiánským evropským rodinám.

Jednu po druhé likvidoval. Nevynechal ani svou rodinu a svou matku. Obchodní impérium de Santiů – kdysi semeniště zločinců páchajících převážně hospodářskou kriminalitu – očistil. Vymýtil korupční praktiky a nezákonné činnosti. V současné době byl vzorem pro všechny podnikatele dbalé zákonů.

Vincenzo de Santi byl ve své snaze navrátit své rodině čest a bývalou slávu a vrátit ji na stranu zákona neúprosný. Ve všech rodinách a organizacích, na něž se zaměřil, si nadělal spoustu nepřátel. Michael Armstrong patřil mezi nepřátele nejzavilejší.

Z čehož vyplývalo, že de Santi byl pro Lucy ideální cíl – osoba, u níž, jak doufala, najde útočiště.

Lucy seděla na autobusové zastávce a dívala se na druhou stranu ulice – na hezkou budovu porostlou břečťanem.

Podařilo se jí získat pracovní rozvrh pana de Santi. Přicestoval do Londýna, aby dohlédl na četné obchodní aktivity, které tady měl. Pro uskutečnění jejího plánu byla jeho cesta jako načasovaná.

Právě byl na inspekci v jedné ze svých aukčních síní. Lucy se domnívala, že je to vhodné místo, kde se mu může vydat na milost. Zaměstnával tady mnohem méně bodyguardů než ve svém mrakodrapu u řeky a městská čtvrť, kde budova stála, byla také mnohem klidnější.

Měla málo času.

Měla dovoleno vycházet jen občas a dnes během krátké procházky trvala na tom, že si musí odskočit do kavárničky nedaleko jejich domu. Muži otcovy ochranky, kteří měli za úkol ji sledovat, kamkoliv se hnula, už bezpochyby zjistili, že si nešla jen přepudrovat nos na toaletu. Určitě už vtrhli dovnitř a všechno důkladně prohledali.

Nepochybovala o tom, že už rozjeli pátrací akci a že v hledání budou pokračovat tak dlouho, dokud ji nenajdou.

Což znamenalo, že musí hodně rychle přejít ke druhé fázi svého plánu.

Se skloněnou hlavou přešla rychle přes ulici k domu, kde byla aukční síň Vincenza de Santi. Opřela se do těžkých vchodových dveří a vešla.

Uvnitř bylo chladno a ticho. Bylo slyšet jen klapání jejích podpatků. Zamířila k recepci. V prostorné hale byly čalouněné měkké pohovky a křesla, ale nikdo na nich neseseděl. Na zdech visela spousta olejomalb, na stolech stály různé sošky a ve vitrínách byly vystavené bezpochyby vzácné a cenné umělecké předměty. Byl tu klid a ticho, které si mohl koupit jen někdo velmi bohatý.

Lucy si nevšímala krásných předmětů kolem sebe. Nikdy si nevšímala ničeho jiného než úkolu, který byl

před ní. Nic jiného nebylo tak důležité jako to, co teď musela udělat. Zastavila se před velkým a určitě velmi starožitným stolem recepčního.

Seděl za ním elegantně oděný mladý muž a soustředěně hleděl na obrazovku počítače. Zvedl k ní pohled. Tvářil se mile a profesionálně. „Můžu vám být v něčem nápomocný, slečno?“

Lucy pevně sevřela popruh kabelky, srdce jí prudce tlouklo. „Musím ihned mluvit s panem de Santi, prosím.“

Mužův vstřícný výraz nedoznal změny. „Máte domluvenou schůzku?“

Věděla, že tuto část plánu nebude snadné uskutečnit. Byla na to připravená.

Jediné, na co se mohla spolehnout, bylo její jméno. Neznal jej každý, ale byla si jistá, že Vincenzo de Santi o její existenci věděl.

„Ne,“ řekla Lucy, „ale on mě bude chtít vidět. Jsem Lucy Armstrongová.“

Recepčnímu to evidentně nic neříkalo. Už se nesmíval. Tvářil se ale pořád mile. Byl zdvořilý, ale nesmlouvavý. „Je mi líto, slečno Armstrongová, ale obávám se, že pokud nemáte domluvenou schůzku, nemůžete pana de Santi navštívit. Má hodně nabitý pracovní program.“

Na uskutečnění plánu jí zbývalo zhruba patnáct minut. Až patnáct minut uplyne, najdou ji. Vystopují ji a pak ji odvedou zpět do Cornwallu. Do Londýna se znovu nedostane. Maminka zemřela nadarmo.

Nitrem se jí začal šířit chlad. Mistrně dokázala ovládat svoje pocity. Vždycky se zaměřila jen na úkol, který před ní stál, což bylo obvykle zpracování nějakých číselných údajů související s finančními trhy. Emoce v tom nikdy nehrály roli.

Teď myslela jen na to, že svobodu už má na dosah, ale rychle se blížila možnost, že o ni zase přijde.

Trvalo jí léta, než našla odvahu svůj plán realizovat. Muselo se to podařit.

Další šanci už nedostanu.

„Jde o Armstronga,“ řekla Lucy a doufala, že se jí netřese hlas. „Já jsem Lucy Armstrongová. Jsem dcera Michaela Armstronga.“

Výraz mladého muže zůstal neoblomný. Jméno Armstrong byl zřejmě pro něho neznámý pojem.

Polkla. Domnívala se, že přinejmenším ochranka a strážci obchodních společností a rezidencí de Santiů budou jejího otce znát, ale jak se zdálo, pletla se.

Začala se jí zmocňovat panika. Hrozilo, že ji zaplaví jako ledová voda.

Viděla maminku ležet na zemi, viděla, jak se na místě, kam padla, do koberce vsakuje krev a skoro cítila, jak ji bere za ruku.

„Slib mi,“ lapala po dechu maminka, „slib mi, že od něho utečeš. Musíš uniknout, musíš žít svůj život, musíš být svobodná. Chci, abys byla šťastná, miláčku. Nechci, abys dopadla jako já...“

Přemýšlej, poručila si Lucy.

Dobře. Nenechám se ovládnout strachem. Musím se soustředit na stávající problém a najít řešení.

Nikde nezahlédla bodyguardy, ale věděla, že tu jsou. Ostraha Vincenza de Santi byla legendární, a to byl jeden z důvodů, proč byl na prvním místě seznamu lidí, o nichž předpokládala, že by jí mohli pomoci. Kdyby nějakým způsobem ohrozila samu sebe, okamžitě by se tu někdo objevil a odvedl by ji někam do domu, kde by se o ni postarali.

Možná, že to stojí za úvahu...

Přemýšlela o tom, když se za recepčním stolem otevřely dveře a vyšel z nich starší muž v drahém obleku. „Uvidíme se v pekle, de Santi,“ křikl přes rameno a řítil se ven.

Recepční se zvedl ze židle bezpochyby proto, aby rozčileného muže uklidnil.

Lucy spatřila svou šanci.

V tom, aby nepřitahovala pozornost, byla moc dobrá. Dveře za recepcí zůstaly otevřené. Rychle se kolem recepce prosmýkla a běžela k nim.

Nikdo ji nezastavil.

Vešla. Srdce jí prudce tlouklo. Dveře za sebou zabouchla a pro jistotu je zamkla. Teprve potom se otočila.

Luxus a peníze byly i tady všudypřítomné. Jen na zemi nebyly mramorové dlaždice, ale hustý měkký koberec, modrý jako půlnoční nebe. Stěny byly obložené tmavým dřevem, obrazy na stěnách byly působivě nasvícené. Byly tam knihovny a spousty vitrín, pohovka, konferenční stůl a obrovský dubový stůl.

Za stolem seděl muž. Díval se na ni.

mlčel.

Slyšela, jak jí tluče srdce. Minuty ubíhaly. Jako by ten muž za stolem způsobil, že oněměla.

Měl na sobě tmavý oblek. Nebyl to ovšem oblek, co ji upoutalo nejdřív. Byla to široká ramena a hrud'. Byl ztělesněním síly, prototypem mocného člověka. Přestože seděl uvolněně v širokém koženém křesle, s kotníkem jedné nohy na kolenu druhé, jako by čekal, až skončí nějaké nudné jednání, sálala z něho síla, moc a arogance.

Zmocnil se jí nečekaný pocit bezpečí.

Ach ano, udělala jsem dobře, že jsem za ním přišla. Jestli je na světě někdo, kdo mě ochrání před otcem, je to tento muž.

Pořád nic neříkal, díval se na ni tmavýma, skoro černýma očima.

Nedalo se říct, že je vysloveně hezký, ale vyzářovalo z něho nepopíratelné a silné charisma. Bylo v jeho hluboko zasazených očích, v ostře řezané bradě,

vysokých lícních kostech a rovném nose. Vypadal jako aristokrat a zároveň jako drsný bojovník. Byl velmi přitažlivý.

Opravdu jsem udělala dobře, že jsem přišla za ním?

Hned tu myšlenku zahнала. Teď nebyl čas, aby nad tím bádala.

Jsem tady a nastal čas, abych přešla k další fázi svého plánu.

Přinutila se udělat pár kroků ke stolu. Zastavila se před ním ve chvíli, kdy někdo vzal za kliku a pokoušel se otevřít dveře.

„Pane de Santi!“ křičel někdo za dveřmi.

Polkla. Měla strach, že ten někdo násilím rozrazí dveře, a proto velmi rychle řekla: „Pane de Santi, jmenuju se Lucy Armstrongová a přišla jsem za vámi, protože potřebuju vaši ochranu.“

De Santi ignoroval křik a pozoroval ji. Nic neříkal.

„Pane de Santi!“ Znovu někdo zarumploval klikou, dveře se otrásaly. „Okamžitě volám ochranku!“

Nepatrně se pohnul, jako by mu ten rámus byl nepříjemný. „Není třeba, Raoule,“ křikl anglicky hlubokým a klidným hlasem. Měl jen nepatrný přízvuk. „Ochranka je už informovaná.“ Znělo to, jako by ho nastalá situace trochu nudila.

Až na to, že ji probodával pohledem a v jeho tmavých očích nuda určitě nebyla.

Je nebezpečný, uvědomila si.

Zmocnil se jí úzkostný strach a musela jej ze všech sil potlačovat. *To je ten problém se silnými muži*, pomyslela si. Síla znamenala bezpečí, ale také mohla znamenat nebezpečí, jak moc dobře věděla.

Byl to fanatický zastánce práva a zákonů, jak se o něm tvrdilo. Byl neovlivnitelný, nedal se koupit. Byl nezkorumpovatelný a nelítostný. Nepřátele nešetřil.

A já patřím k jeho nepřátelům.

Ale neměla jinou možnost. Nemohla se obrátit na veřejné orgány, protože sama páchala trestnou činnost. Vincenzo de Santi byl bezpochyby jediný, kdo jí mohl pomoci. *Ostatně, říkala si, nemůže být nebezpečnější než můj otec.*

„Pane de Santi,“ začala znovu, protože si nebyla jistá, jestli ji dobře slyšel, „jmenuju se Lucy Armstrongová –“

„Vím, kdo jste,“ přerušil ji klidně.

„Ach.“ Na víc se nezmohla. Byla v rozpacích. *Pokud ví, kdo jsem, neměl by projevit větší... zájem?* Nemělo by ho potěšit, že dcera jeho nepřítele se bez ohlášení a v podstatě úskokem k němu vetřela? Určitě by jí měl klást nějaké otázky. Neudělal to. Prostě seděl ve svém velkém koženém křesle a zíral na ni.

Bylo to rozčilující. Znervózňovalo ji to.

Přešlápla. Nebyla zvyklá na to, aby někdo na ni takhle zíral. Jeho pohled byl jako rentgenové paprsky, které jí přes šaty pronikly až na kůži, až do morku kostí.

Nenech se znervóznit, napomenula se, soustřed' se na svůj cíl.

Musela se sebrat, musela se soustředit. Vteřiny ubíhaly a nevěděla, co se může stát, pokud se sem otcovi muži dostanou. Odvlečou ji zpět, a to nechtěla. Věřila, že až mu předloží svůj návrh, nebude to chtít ani on.

Posunula si na nose brýle a znovu na něho upřela pohled. „Jestli víte, kdo jsem, určitě taky víte, kdo je můj otec. Potřebuju, abyste mě před ním ochránil, a jsem ochotná za to dobře zaplatit.“

„Aha.“ Nebyl ani v nejmenším překvapený, neprojevnil zájem o to, co říkala. Zdálo se, že ho to nudí. „Můžete mi říct, proč bych měl udělat, co ode mě chcete? Vlastně udělat cokoliv, co chcete?“

Lucy neměla dost času na to, aby mu na otázky odpověděla. Dobře věděla, co svým příchodem do jeho kanceláře vyvolala: válku. Nic víc a nic méně. A on to věděl.

„Pokud souhlasíte, vysvětlím vám to. Zbývá možná jen pár minut, než sem vtrhnou otcovi muži, vyvečou mě ven a dopraví mě domů.“

Vincenzo de Santi na to nereagoval. Seděl klidně ve velkém křesle, ruce měl na područkách. Oči se mu třpytily jako onyx.

Čas běžel. Pevně svírala popruh kabelky, jako by to byl záchranný kruh, nehty se jí zaryly bolestivě do dlaní. Slabá bolest mírně utlumila její paniku.

Bylo zřejmé, že de Santi mlčí úmyslně. *Asi doufá, že mě vynervuje. No, tak k tomu nedojde. Nenechám se vynervovat, nezpanikařím. Jsem tady a svůj plán dokončím.*

Viděla Kathy Armstrongovou umírat v kaluži krve, protože bránila dceru před manželovým hněvem.

„Prosím,“ řekla, „jsem vám vydaná na milost.“

Ta mladá žena – bylo obtížné odhadnout její věk vzhledem k tomu, že skoro celý obličej měla zakrytý tmavými vlasy, ale domníval se, že je spíš žena než dívka – byla hrozně vyděšená, i když se ze všech sil snažila nedat to najevo. Klouby ruky, kterou svírala popruh ošuntělé hnědé kožené kabelky, měla bílé. Tvář, tedy to, co z ní viděl, měla bledou. Oči za skly brýlí měla obrovské. Jejich barva byla neurčitá – něco mezi hnědou a zelenou. Na sobě měla beztvaré šaty podobně neurčité hnědavé barvy.

Pozoroval ji. Mlčení byla taktika, jak se mohl něco dozvědět, a on ji často využíval. Lidé to neměli rádi. Většinou je to zneklidnilo nebo znervóznilo. Chtěli nepříjemné ticho přerušit a nechtěně se prořekli nebo prozradili zajímavé informace.

„Milost,“ protáhl to slovo a vychutnával si, jak zní, protože bylo zvláštní slyšet je vycházet ze svých úst. „Obávám se, že pokud žádáte o slitování, slečno Armstrongová, nepřišla jste na správné místo.“

Její pohled byl překvapivě neuhýbavý. Nedokázal si vzpomenout, jestli nějaká žena – vlastně kdokoliv – na něho upíral přímý pohled. Lidé se většinou báli dívat se mu přímo do očí a většinou pro to měli dobrý důvod.

Ona by se měla bát taky. Především proto, že byla dcera Michaela Armstronga.

Vincenzo se celá léta pokoušel toho neřáda předat spravedlnosti, a že se *velmi* snažil, ale unikal všem jeho snahám dopadnout ho. Před staletími, když mafiánské rodiny proti sobě vedly brutální války, nechávaly je úřady na pokoji, pokud z toho něco měly. Což – do jisté míry – bylo účinné.

V současné době se bitvy odehrávaly na bitevních polích jedenadvacátého století: on-line, na finančních trzích, ve firmách, které tajily skutečné vlastníky a v daňových rájích.

Protože odhalit nezákonné praktiky podvodníků bylo relativně snadné, Vincenzo se už mnohokrát pokoušel zarazit výnosné a nezákonné finanční transakce, které provozoval otec Lucy Armstrongové. Kdykoliv si myslel, že ho už dopadl, Armstrongovi se podařilo uniknout. Bylo to nepochopitelné.

Armstrong nebyl chytrý ani mazaný a Vincenzo si byl skoro jistý, že nemá potřebné schopnosti, aby přechytračil tým finančních a právních specialistů de Santiů, ale nějak se mu to vždycky podařilo. Byl přesvědčený, že Armstrongovi někdo pomáhá. Dokonce si myslel, že ví, kdo to je.

Byla to dívka, která právě teď stála u jeho pracovního stolu a nespouštěla z něho pohled.

O Armstrongově dceři se evropským finančním světem šířila spousta fám. Říkalo se, že ji Armstrong